

VIRÁGH SZABOLCS

Át

Talán egy vasárnap délután,
egy csík gellérthegyi napfény,
porpihék a könyvgerincen,
a pohár vízben tompán
pattannak a buborékok,
a gyomor langyos lírája.
A huzat is csak épp annyira
lökdösi a fürdőszobaajtót, hogy
emlékezzünk:
nem a frottírköntös öve,
nem a megrágott papucs a küszöbön,
és nem is a fáradó zárszerkezet,
nem a megvetemedett ajtófélfá,
a ferdévé hajolt szögek,
nem a simára törölt, sárgaréz kilincs,
nem.
Nem.
Hanem egy kéz,
egy óvatos tenyér,
a húsrá feszülő bőr melege,
a nehézkedő, türelmes ujjak:
egyszer régen kinyílt,
így nyitották ki,
és azóta maradt is így:
a törülközők színét,
a kitartó csepegést,
fogak alól a zománcot,
a málló vakolatot –
ezt mind tudjuk,
volt időnk kitanulni a rések logikáját.
Most már csak figyelünk:
reteszkoppanások
a kulcslyukon átmorajló utcazajban.

•

A cselédszoba ajtaja csukva.

Nem akarhatjuk lenyomni.
A kilincset magabiztos csavarok őrzik.
Az érintetlenséget magamnak tartogatom.

És a véletlenekben sem hiszek.

Ilyen hangos még nem volt hallgatás,
 lehalkított rádió lengeti a függönyt,
 hallom, hogy a lift megint nem üzemel,
 a szomszédban üres tálja körül köröz egy kutya.

Mondhatnám tovább is,
 a galéria fa ácsolata sok mindent elbír,
 gombóccá gyúrt zsebkendők,
 paplanba fulladó párnák,
 falak fekete hordaléka gyűlik itt.

De a mesék úgyis magukba fordulnak végül.

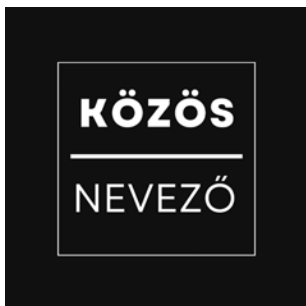
Maradunk így.
 Tenyér helye a kilincsen,
 az udvarból kukafedelek éneke,
 kibillentyűzi a szél,
 átseprűzi a házon
 – hiányod, mint –,
 visszhangot keres konokul,
 fel lépcsőn, végig körfolyosón,

át fürdőn, át cselédszobán,
 ott talál minket, rajtunk is át,
 süket fülekbe nyilálló dallamát
 teríti szét a vasárnap délután.

menszátor

magyar hangja
 menszátor magdolna
 mondja a tévé
 iszom egy kortyot a tejeskávéból
 papa lendületet vesz, hogy felálljon a fotelből
 másodikra sikerül
 ilyenkor először pisilni megy,
 majd be a szobába, lefekvéshez készülődik,
 és meghallgatja a híreket,
 reméli, hogy nem változott semmi a délihez képest.
 Mama most ül le a fotelbe,
 a konyha már rendben
 iszom egy kortyot a tejeskávéból
 és lassan kidugom a lábamat a takaró alól
 várok
 magyar hangja
 végvári tamás
 érkezik is a kéz
 erős, néhol recés,
 a gyűrűi csikiznek is

úgy nyomja, hogy közben arra gondolok,
nem a tévét nézi ő sem,
biztos ő is menszátor magdolnára gondol,
látja, ahogy a film után megy haza a szemerkélő esőben
magára húzza a kabátját
és arra gondol
milyen jó lesz majd tejeskávét csinálni az unokájának
és belealudni a masszírozásba
készült a mafilm audio kft. megbízásából

Közös nevező

a Kortárs Online új podcast-műsora

Meghallgatható

Spotify-on, YouTube-on, Apple Podcastson és SoundCloudon

Spotify

YouTube

Apple Podcasts

SoundCloud

„Véleményem szerint a *Bors Örmester* volt az a pillanat, amikor a populáris zenét a Beatles együttes olyan szintre emelte, hogy már együtt lehetett említeni őket a világtörténelem legnagyobb művészeivel.”

Közös nevező 4. – Út az *Abbey Road*ig

A Beatles-jelenség a KO Közös nevezőben

„Jászai Mari úgy gondolta, színház az egész világ, a társas kapcsolatok és az írásbeli kommunikáció is, és a valódi élet akkor kezdődik, amikor kigyulladnak a Jupiter lámpák, és ez látszik a levelein is.”

Közös nevező 6. — Nyilvánosság, magánélet, irodalom

Beszélgetés Buda Attila irodalomtörténésszel

Az internet korában mennyi lexikális tudásra van szüksége a gyerekeknek? Valóban a munkaerőpiac folyton változó elvárásaihoz kell alkalmazkodnia a közoktatásnak? Mi múlik a családon, és mi az iskolán?

Közös nevező 9. — Mi a közoktatás feladata?

Beszélgetés Fábíán László középiskolai magyar tanárral, vezető tanárral

